

Romeo och Julia på Östgötateatern

– Vi vill få fram misären i ett samhälle i upplösning / Tereza Andersson, regissör

Tereza Andersson har gjort barnpjäser för Riksteatern och en hel del nyskriven brittisk dramatik. Hon har gjort musikal i USA, och ska i höst göra *Cabaret* på Östgötateatern, där hon nu sätter upp *Romeo och Julia*. På Teater Västmanland satte hon upp *Lucas Svenssons Immo+Leo*¹, en barnpjäs fritt efter Shakespeares *Cymbeline*.

– Shakespeare är favoriten bland klassikerna. Han är tidlös på ett sätt som många andra inte är. När man annars ska modernisera klassiker hakar det ofta upp sig, men Shakespeare känns så fri och tillgänglig, och man behöver inte slå knut på sig själv för att göra det angeläget.

TEREZA ANDERSSONS UPPSÄTTNING av *Romeo och Julia* utspelar sig i en slags diffus framtid, men det gestaltas inte på annat sätt än att pjäsen utspelar sig på själva teatern.

– Det är en teater som man kan tänka sig att den ser ut om 100 år, när kulturanslagen är lägre, och både teater och samhälle håller på att gå under. Man behöver inte uppfatta det som att det utspelar sig i framtid, men vi vill försöka få fram misären i ett samhälle i upplösning.

TEREZA ANDERSSON JÄMFÖR MED hur det såg ut under Jugoslavienkonflikten, när bomberna föll, men symfoniorkestrar fortsatte att spela.

– En sådan känsla vill vi ha fram; allt håller på att gå sönder, men dessa människor brinner för det de gör. De kommer aldrig att ge upp och de kommer att berätta en av de största och starkaste historierna som finns.

Vi befinner oss i ruinerna av en teater, och det är skådespelarna själva som sätter upp *Romeo och Julia*.

– På teatern tar man vad man har. Man hämtar all slags kostymer från rekvisitaförrådet, man använder det ljus och den musik man kan hitta. Skådespelarna tycker att historien om *Romeo och Julia* är viktigare än nånsin i ett samhälle som de ser gå åt pipan. I ett sådant läge är det två saker man bryr sig om. Det ena är kärleken, det andra är att försöka skapa ett bättre samhälle.

ATT KRÅNGLA TILL DET är inget Tereza Andersson vill. Hon tycker att det egentligen är ganska enkelt.

– Det finns en meta-nivå² i pjäsen; det märks väldigt tydligt i prologen, något som vi har tagit fasta på. Historien vinner på det och blir starkare just för att vi inte försöker tvätta bort illusionen av att vi befinner oss just på en teater. Skådespelarna är väldigt angelägna om att berätta historien så levande som möjligt trots att man har små resurser. Jag är glad för den läsart jag valt

Karin Oscarsson & Jesper Barkselius. Foto: Henrik Hydén

för att slippa modernisera och knöla till det för att det ska bli begripligt.

MAN VISAR EGENTLIGEN INTE hur världen ser ut, utan befinner sig hela tiden på teatern, men Tereza Andersson menar att man ändå ska förstå att nånting har gått riktigt snett.

– Man kan se det på att salongen håller på att ramla ihop, allt är otroligt nedslitet; väggarna är fuktskadade, lamporna är trasiga, balkongerna håller på att ramla sönder. Vi förstår att någon slags katastrof har inträffat, men vi vet inte konkret vad eller hur.

DET LÅTER SOM ETT INLÄGG i debatten om anslag till kulturlivet.

– Ja, det blir ju faktiskt det också. Många länsteatrar påverkas nu i högst grad av minskade bidrag. Och i pjäsen talar det för sig självt i och med att vi visar upp en förfallen teater. Sedan får folk tänka hur de vill.

TEREZA ANDERSSON SKULLE GÄRNA göra mer av Shakespeare och en favorit är *En vintersaga*. Hon vill också nån gång göra den pjäs som hon regisserade en nyskriven version av:

– *Cymbeline* är en pjäs jag vill göra. Den är svår och krånglig, men det finns så mycket i just den pjäsen som är intressant och spännande.

Intervju: Roland Heiel

¹ Immo och Leo älskar varann i hemlighet, trots att Immos pappa bestämt att hon ska gifta sig med en annan man.

² meta-nivå = här: teater som handlar om teatern.